

ทดลอง

ทดลองอ่าน

ทำแบบนี้...
ขาดจาก? ศ
ท้ายใจพอดิ

Swanlee เขียน
kanapy ภาพ

ทำแบบนี้... ขาดอากาศหายใจพอดี

ทำแบบนี้... ขาดอากาศหายใจพอดี

Swanlee เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2348-8

ภาพปก kanapy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

หลายคนคงคิดว่าการที่เราจะพบกับรักแท้ในชีวิตได้คงต้องอาศัยเวลาสักระยะ
ยี่งผ่านไปนานก็ยังผูกพันและมั่นคง แต่กับคนบางคน...เพียงเสี้ยววินาทีสั้นๆ
ที่ได้สบตากับใครคนนั้น เสียงในหัวและแรงดันของหัวใจก็อาจจะบอกเจ้าตัวได้ทันทีว่า
ความรักที่ตามหามานานได้ถูกเหวี่ยงมาอยู่ตรงหน้าแล้วก็ว่าได้

เช่นเดียวกับ 'คุณชายโปรด' ของเราผู้ไม่เคยจริงจังกับความรักและไร้ศรัทธา
ต่อพรหมลิขิต แต่กลับตอบตัวเองอย่างมั่นใจทันทีที่พบกับ 'เอ็นดู' ไม่ต้องเป็น
คนที่หน้าตาดีเลิศ รวยล้นฟ้า หรือมีไฟร์ไฟล์ยอดเยี่ยมอะไร ไม่จำเป็นต้องรอให้เวลา
บ่มเพาะความรู้สึกจนงอกเงยเป็นความรักที่มั่นคง เพียงแค่ใช้ความรู้สึกของตัวเองนำทาง
ก็จะได้พบกับความรักในแบบที่ต้องการ แต่แน่นอนว่าไม่มีใครที่จะได้สิ่งที่มีหมายใจ
มาไว้ครอบครองโดยง่าย ต่อให้เป็นคุณชายโปรดที่เหนือกว่าใครในหลายๆ ด้านก็ตาม
เมื่อเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่งย่อมต้องพบกับเรื่องยากๆ บางอย่างเข้าจนได้ แล้ว
อุปสรรคที่ว่ามันจะเป็นอะไร มาร่วมหาคำตอบไปพร้อมกันได้ในงานล่าสุด
ของ Swanlee อย่าง 'ทำแบบนี้... ขาดอากาศหายใจพอดี' นะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

01

เรื่องที่ต้องรู้ คือเรื่องของคุณทั้งนั้น

มันมีไม่กี่คนหรอกที่ทำให้รู้สึกประทับใจตั้งแต่แรกเจอจนอยากตามหา
อยากเล่าเรื่องราวดีๆ ในแต่ละวันให้ฟังเพื่อที่จะสนิทกับเขาคนนั้นได้มากขึ้น
ความรู้สึกแบบนี้ถูกเรียกว่าถูกใจตั้งแต่แรกเจอ ถูกชะตา ต้องใจ หรืออีกอย่าง
ในเชิงความรักก็คือ**พรหมลิขิต**

คนที่ใช้ชีวิตเพื่อจมอยู่กับงานและเที่ยวเล่นไปวันๆ อย่างผม
ไม่ได้คิดถึงอะไรกับคำว่าพรหมลิขิต แค่อึดกับมัน เพราะมักจะถูกคนรอบข้าง
ถามถึงเรื่องนี้อยู่บ่อยๆ

ผมอายุสี่สิบแปด เริ่มทำงานตั้งแต่อายุสี่สิบเอ็ด คนรอบข้างเลยมองว่า
ถึงวัยที่สมควรจะมีครอบครัวสักที แต่โทษที่ผมมีพี่สาวคนหนึ่งที่ตั้งงานมีลูก
ไปแล้วและพี่ชายอีกสองคนที่ยังโสด แล้วทำไมผมต้องแต่งงานปาดหน้าพี่ๆ
ไปก่อนล่ะ

ด้วยความที่ผมเป็นลูกคนสุดท้าย ผมเลยเกือบเสเพล ทำอะไรตามใจตัวเอง
มาตั้งแต่ช่วงที่ยังเป็นวัยรุ่น ผมเรียนอยู่ที่อังกฤษตั้งแต่อายุสิบขวบ เพิ่งกลับไทย
ตอนอายุสี่สิบ เรียนอยู่ที่นี่ได้แค่แป๊บเดียวแล้วก็ใช้ชีวิตกับงานมาตลอด

ตอนนี้ผมสนุกกับงาน แสงก์เอาต์กับเพื่อนกลุ่มเดียวกันในคลับ
ที่มีไฮโซระดับท็อปๆ ใช้บริการ ซึ่งผมก็เป็นหนึ่งในนั้น

ดูไม่มีอนาคต แต่ผมดูแลกิจการของครอบครัวรวมทั้งธุรกิจอสังหาริมทรัพย์
ของตัวเอง

เวลางานผมจริงจัง เวลาเที่ยวผมก็จริงจังเหมือนกัน
ชีวิตวนเวียนอยู่แค่นี้ นอนดึก แต่ตื่นเช้าไปทำงาน พบลูกค้า
ตกดึกก็เที่ยว ดื่ม (ยกเว้นวันไหนที่งานเยอะถึงดึกเที่ยว)

ง่าย ๆ เลยนะ ผมยังไม่อยากมีใคร

หลายคนที่ผมเคยคุยก็ยังไม่คลิกกัน คนที่เข้าหาผมมีอยู่แต่ไม่กี่อย่าง
ถ้าไม่คิดว่าผมรวยก็คงอยากใช้ชีวิตเป็นคุณนายในวัง มีสามีที่เป็นราชินิกุล
ใช่ ผมมีวัง วังที่ผมกับครอบครัวเรียกว่าบ้าน

หม่อมราชวงศ์ทรงโปรด ภัสร์รุทัย

หรือที่ทุกคนมักเรียกว่า *คุณชายโปรด*

และผมเป็นคุณชายที่เข้าฝับบ่อยที่สุด คงสวยเยอะที่สุดในบรรดาพี่น้อง
โลกของผมไม่ได้แคบ แต่ผมเลือกจะใช้เวลาว่างอยู่ในฝับ เพื่อนมักบอกว่า
จากการทำงานของผมก็แค่ของปลอม ผมที่แท้จริงมือต้องถือแก้วแอลกอฮอล์
ใช้สายตามองเหยื่อแล้วจับขึ้นห้อง ไม่ใช่ผมที่นั่งทำงานอยู่ในบริษัท

มีแต่คนบอกว่าผมเจ้าชู้

แต่เหมือนว่าไอ้นิสัยที่คนบอกว่าเจ้าชู้ของผมมันกำลังจะหายไปตลอดกาล
เมื่อสายตาของผมเห็นกระต่ายตัวขาวกำลังแบกผู้ชายคนหนึ่งใส่ชุดนักศึกษาเข้า
งมัยยะ กระต่ายจะแบกคนได้ยังไง

เขาเป็นคน...คนนั้นที่ผมเห็นดูนุ่ม ๆ ฟู แก้มกลม น่ารักเหมือนกระต่าย
น่ารักเหวอะ

ผมห่างหายจากความรู้สึกแฉะ ๆ นี้ไปนานมาก ผมไม่เคยมองอะไรว่า
สวยงามหรือน่ารัก แต่เด็กคนนั้นกลับลือกลายตาของผมเอาไว้ที่เขาได้อย่าง
ง่ายดาย

"ไอ้คุณชาย มึงได้ยินกูมัยวะ"

"อะไร"

ผมไม่ได้ยิน เพราะเวลาที่จดจ่อกับอะไรสักอย่าง หูตาของผมจะไปอยู่
ที่นั่น

อ้อ ตอนนี้ผมกำลังมองกระต่าย

"กฎหมายที่นี่ให้เด็กอายุไม่ถึงยี่สิบเข้าได้ด้วยหรอ"

"ไม่รู้"

"มึงดูนั่น"

ผมเหลือบตามองตามสายตาของไอ้จอมภพเพื่อนสนิทของผม มันกำลังชี้ไปทางกลุ่มนักศึกษากลุ่มหนึ่ง และกระต่ายขาวของผมก็ยืนอยู่ในกลุ่มนั้นด้วย

"โตกันแล้ว"

"โตเหยียอะไร น้องที่แบกไอ้หัวเหลืองอยู่กว่าไม่ถึงยี่สิบ"

ผมเหลือบตามองไอ้ภพอีกครั้ง รู้ทันทีว่ามันกำลังเล็งกระต่ายตัวเดียวกันกับผม

และผมก็รู้ว่ามันทำได้แค่มอง เพราะจอมภพมีแฟนอยู่แล้ว

"น้องกลุ่มนั้นบรรลุนิติภาวะแล้วไอ้ภพ"

ผมละสายตาจากไอ้จอมภพเมื่อเสียงของไอ้พี่ชดขึ้น ได้รับคำยืนยันจากเจ้าของผ้าแล้วว่าเด็กกลุ่มนั้นโตพอจะสามารถเที่ยวผ้าได้

"หม่อม ทำไมวันนี้มีดืมน้อย" ไอ้พี่ชดถาม มันไม่เคยเรียกชื่อเล่นผมเลยทำให้ผมมีชื่อเล่นเฉพาะที่มันเรียกเท่านั้น

"จะเข้าพรรษาแล้ว"

"สาบานนน คอทองแดงอย่างมึงเนี่ยจะเลิกเหล้าเข้าพรรษา"

ไม่หรอก เทศกาลไหนก็มาหยุดความชอบของผมไม่ได้ แต่รู้มัยว่าเราต้องทำตัวดีๆ ให้ดูดีเพื่อเข้าหาคนที่ต้องตา ตัวผมอาจจะมิกลิ้นเหล้าแต่ก็พยายามทำให้ได้กลืนน้อยที่สุด

ถ้าน้องกระต่ายไม่ชอบเหล้า ผมก็พร้อมเลิกให้ตอนนี้เลย

"เหมือนว่าน้องเขาจะมีปัญหาหรือเปล่าวะ" ไอ้ภพช่างสังเกต แต่มันไม่เคยที่จะสังเกตเสียๆ

ต่างจากผม

กระต่ายน้อยอยู่ในสายตาผมตลอด ผมว่าน้องเขาทำหน้ามู่ย ซึ่งเป็นสีหน้าที่น่ารักมาก ปากจิ้มลิ้มพึมพำอะไรสักอย่างกับคนหัวเหลืองที่เฝ้าปิ้ง

ผมยกโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมา เข้าโหมดกล้อง ชูม และกดชัตเตอร์
ทุกอริยาบถของเด็กคนนั้น

นำเอ็นดูมาก

"เซี่ย แม่งอ้วกใส่ร้านกูอีกแล้ว"

ไอ้พีชจื๊ปาก ยกมือกุมขมับตอนที่ไอ้เด็กหัวเหลืองเอาทุกสิ่งออกจากปาก
แล้วพ่นลงพื้น ผมเบนสายตาหลบภาพนั้น แต่ยังไม่สามารถละสายตาจาก
กระต่ายตัวขาวได้

น้องเขาไม่มีอาการรังเกียจสกนิต

หรือชินแล้ววะ

ฝ่าเย้นสำหรับแจกแซกที่มาเที่ยวที่ร้านถูกฉีกมาเช็ดเสื่อกับปาก
ไอ้เด็กหัวเหลือง กระต่ายของผมทำหน้าที่เก็บซากให้เกือบทั้งหมด ยกเว้น
บนพื้นที่ผมกวาดนาไม่ให้น้องเขาก็มลงไปเช็ด

แล้วผมก็หายใจทั่วท้อง เมื่อเห็นว่ากระต่ายตัวนั้นแบกไอ้ตัวปัญหา
ที่เมาปลิ้นไปที่นั่งพักอีกฝั่งโดยไม่ก้มลงไปทำความสะอาดพื้นร้านให้ไอ้พีช

"มึงควรคัดลูกค้าแล้ววะ เกรดต่ำแบบนี้ห้ามเข้า"

ไอ้ภพพึมพำบอก ผมยกแก้วเหล้าขึ้นจิบ สายต่ายังจ้องน้องคนนั้นอยู่

"เกรดต่ำห่วยอะไร ไอ้หัวเหลืองนั่นลูกดาราดัง ส่วนน้องคนที่แบกมันอยู่
เป็นลูกชายหม่อมราชวงศ์เทพพงศ์ วงศ์ประดิษฐ์"

"นามสกุลวงศ์ประดิษฐ์?" ผมพึมพำแล้วหันหน้ามองไอ้พีช

"มึงรู้จักรีปล่าวะไอ้หม่อม นันนะลูกชายคุณแอ้ เพื่อเป็นเพื่อนแม่มึง"

"รู้ได้ไงว่าแม่เขาชื่อแอ้"

"สมัยสาว ๆ แม่เขาเคยเป็นมิสยูนิเวิร์สอะไรสักอย่าง เดือนก่อน
ยังออกข่าวพิธีเปิดงานกินทุเรียนอยู่เลย"

รู้ลึก

คุณแม่ผมมีเพื่อนเป็นนางแบบ นางงาม หรือไฮโซเยอะเพราะท่านอยู่ใน
แวดวงนี้ ผมคุ้นชื่อคุณแอ้ แต่ก็แค่คุ้น ผมไม่รู้จักเขาหรอก

ระหว่างที่ไอ้ภพกับไอ้พีชกำลังคุยเรื่องนางงามที่ผมเข้าไม่ถึง จู่ๆ

กระต่ายน้อยก็พาไอ้หัวเหลืองเดินผ่านโตะที่ผมกำลังนั่งอยู่

แต่คนเฒ่าจิ้งหะกั่วเท่านั้นที่เปิดตามประสา ไอ้หัวเหลืองสะดุ้งบันไดล้มคะมำ และนั่นก็ทำให้ผมได้ยินเสียงหวานๆ ของกระต่ายร้องตกใจ

"พี่ป็น ลูกๆ พี่มันนอนไม่ได้"

"ง่วงงงแล้วน้องพี่ ขอนอนตรงนี้ละกัน"

"พี่ป็น ลูกขึ้นเถอะครับ อายคนอื่นเขา"

"ขอเหล้าสักแก้ว เดี๋ยวเข้าพรรษาพี่จะจำศีลแล้วน้องเอ๋ย"

"พี่ป็น"

กระต่ายย่ำชื่อของไอ้หัวเหลืองอีกครั้ง ใบหน้าจิ้มลิ้มมูทุ จมูกโด่งสว้ย ย่นพีดพีด ปากอวบอ้อมสีชมพูของน้องเขาเหม็นเล็กน้อย ขณะยื่นเท้าเอวมองคนเฒ่าที่สลับแทบเท้าเล็กๆ ของตัวเอง

ดูเหวี่ยง

แต่นาร์กั่ว

"ถ้าพี่ป็นไม่ลูก เอ็นดูจะกลับแล้วนะ"

"อย่าทิ้งเพ่ นี่เพร่ห้สงาย เอ็ก"

"มึงไปช่วยน้องเขาหน่อยดิ นั่นลูกคำมึงอะ" ไอ้ภพพยักพเหิดหน้าดันไหลให้ไอ้พีชไปช่วยพุงลูกคำขึ้น

แต่ไอ้พีชขึ้นตัวแล้วเถียงอะไรไม่รู้กับไอ้ภพสองคน ผมเลยตัดความรำคาญด้วยการลุกขึ้นเต็มความสูง ก้าวเท้าเดินลงบันไดสองชั้น แล้วย่อตัวลงจับปึกคนเฒ่าให้ลุกขึ้น

"เซี่ย/แม่มึง" เสียงไอ้สองคนนั้นสบถดังแว่ว

"ขอบคุณครับ" แต่เสียงหวานของน้องกระต่ายกลบเสียงของไอ้สองคนนั้นจนหมด

น้องเขาไม่เงยหน้ามองผม เพราะมัวแต่ก้มหน้าประคองไอ้ซีเมา

เคยเห็นกระต่ายน้อยตาแดงมั้ยครับ เขาวกกันว่ามันดูเอาเรื่อง ถ้าเข้าใกล้อาจโดนกัดได้ง่ายๆ ขนาดเจ้าของเลี้ยงจนเชื่องยังใช้ฟันคมจับนิ้วจนเลือดไหลได้เลย

น้องคนนี้เป็นกระต่ายแบบนั้น

น่ารัก พืดพืด **น่าพืดด้วย**

ผมเจ้าของน้องเขาฟูไม่เป็นทรง โบหน้าขาวกระจ่างก็มู่ทุเพราะไอ้ซี่เมาเป็นต้นเหตุ ผมชอบเครื่องหน้าของน้อง ทุกอย่างมันผสมผสานกันได้อย่างลงตัว น่าดู น่ามองไปหมด

"พี่บีน ใจเย็นๆ ยืนให้ตรงก่อนแล้วค่อยเดิน"

"น้องครับ เดี่ยวให้ ปรก. มาช่วย"

ไอ้พี่ชัตตสินใจลงมาทำหน้าที่เจ้าของร้านในที่สุด แต่การที่มันใช้คำว่า ปรก. ทำเอากระต่ายน้อยของผมเงยหน้าขึ้นสบตากับมัน พร้อมทำหน้าตกใจ เป็นกระต่ายตื่นตูม

"ขอโทษนะครับ เขาเป็นพี่รหัสผมเอง" ถึงผมจะเห็นโบหน้าจากด้านข้าง แต่ก็รู้ได้เลยว่าน้องกำลังกังวล

"เฮ้ยน้อง ใจเย็นครับ พี่ไม่ได้ให้คนมาลากเพื่อนน้องไปไหน"

"น่ารักจริงๆ ะ"

ไอ้พี่ชตุยกับน้อง ส่วนไอ้ภพก็เดินมากระซิบข้างๆ ผม

"อ้อ ครับ"

ผมจับปึกขาของไอ้เด็กซี่เมาได้ ส่วนน้องเขาจับปึกซ้าย

ผมจับด้วยมือข้างเดียว แต่น้องเขาต้องจับแน่นด้วยมือถึงสองข้าง

"อย่าพาพี่กลับบ้านนะเอ็นดู ไม่งั้นพี่โดนแม่ตีแน่ๆ เลย ฮือ"

"ไม่กลับครับไม่กลับ เดี่ยวคีนี่ไปนอนห้องเอ็นดูนะ"

"ฮือออ เอ็นดู"

ไอ้ซี่เมาเศร้าอะไรมาไม่รู้ มันทำท่าจะคว่ำคองน้องเขามากอด แต่โชคดีที่น้องเขาผละออกและเป็นช่วงเดียวกับที่ ปรก. วิ่งเข้ามาอุ้มไอ้ซี่เมานี้ได้พอดี

แต่น้องชื่อเอ็นดูเหวอ

น่าเอ็นดูสมชื่อเลยวะ

ผมยืนมองน้องเขาที่เอาแต่ชะโงกหน้ามองร่างเมาๆ ของพี่รหัสที่ถูกหิ้วออกไปข้างนอก

น้องเขาดูสับสนเมื่อเงยหน้าขึ้นสบตากับไอ้พีช ส่วนไอ้เจ้าของร้านคนนี้ก็ยืนลุ้นว่าน้องเขาจะพูดอะไร

จุดจุดนี้ผมอิจจามัน ทั้งที่ผมเสนอตัวเข้าช่วยแต่ก็แพ้คำว่า รก. หรือผมควรพูดออกไปว่าจะเอาตำรวจมาจับไอ้ซีเมานั่นดีถึงจะได้รับความสนใจบ้าง

"ขอบคุณนะครับ แล้วก็ขอโทษด้วยนะครับ ร้านเลอะไปหมดเลย"

"ไม่เป็นไร พี่เข้าใจคนเมา"

ผมเห็นว่าน้องเขายิ้มเจื่อน ผงกศีรษะเบาๆ แล้วทำท่าจะวิ่งตามร่างของไอ้ซีเมากออกไป แต่ผมไวกว่า เอื้อมมือไปคว้าต้นแขนของน้องเขาไว้

แล้วก็พบว่าแขนน้องเขานุ่มมาก

เพราะความนุ่มทำให้ผมผล่ออกแรงบีบจนเสียงหวานๆ ครางออกมา ใครจะไปรู้ว่าจะบอบบางขนาดนี้

ผมเลยคลายมือออกจนสุดท้ายก็ปล่อยแขนของกระต่ายให้เป็นอิสระ ผมกำมือแล้วล้วงไว้ในกระเป๋ากางเกงตัวเองพร้อมกับสรวลยั่วขำที่น้องเขาทำหล่นไว้บนพื้นเมื่อกี้

แม้แต่หน้าผม น้องเขายังไม่กล้าเงยขึ้นมอง

ผมไม่ได้น่ากลัวขนาดนั้นสักหน่อย

"ขอบคุณครับที่ช่วยพุงพี่ป็น"

น้องเขาคงคิดว่าที่ผมจับแขนไว้เพราะอยากได้คำขอบคุณ ความจริงผมไม่ได้อยากได้คำขอบคุณอะไรจากน้องเขาเลย

แต่ที่ผมอยากได้คือ...

"ชื่ออะไร"

เสียงหวานๆ ของน้องเขาดังตอบ

"เอ็นดูครับ"

ผมอยากให้เขาเงยหน้ามองผม

"อายุเท่าไร? ยังเรียนอยู่เข้าดับได้ยังงั้" แล้วผมก็ผล่อทำเสียงเข้ม

"ไอ้เซีย มึงดูอะไรขนาดนั้น เป็นพ่อน้องเขาหรือไง"

เสียงไอ้ภพทำให้ผมกระตุกยิ้ม

กระต่ายตาแดงเป็นกระต่ายที่ดู ผมเลยต้องใช้ความคูลของตัวเองเข้าข่ม
"อายุยี่สิบสองครับ ส่วนพี่นั้นยี่สิบสาม"

ผมไม่ตอบอะไร แต่ยืนมองและใช้ความเสียบของตัวเองกดดันให้น้องเขา
เงยหน้าขึ้น

แต่จนแล้วจนรอดกระต่ายก็ไม่ยอมสบตา น้องเขาไม่ได้ก้มหน้า
แต่เหลือบตามองอย่างอื่น ผมขยับเท้าถอยหลังเล็กน้อย และจังหวะนั้น
น้องเขาก็หมุนตัวหันหลัง ก่อนจะสาวเท้าวิ่งหนีผมไปพร้อมกับเสียงหัวเราะ
ของไอ้พี่ชกับไอ้ภพ

ผมมองตามแผ่นหลังเล็กๆ ที่ค่อยๆ ห่างออกไป ก่อนที่ประตูจะปิดลง
ผมเห็นว่าน้องเขาหันหน้ามองเข้ามาในร้าน ดวงตาเป็นประกายคู่สวย
สบสายตากับผมอย่างจัง และหายไปเมื่อประตูปิดสนิท

แล้วอาการถูกตาต้องใจก็เกิดขึ้น กระต่ายน้อยที่ไม่มองหน้าผม
เสียงหวานที่ดังวนอยู่ในความคิด

ถึงไม่ใช่ซินเดอเรลล่าทิ้งรองเท้าให้เจ้าชาย แต่น้องเขาก็ทิ้งสร้อยข้อมือ
ไว้ให้

และถึงผมจะไม่ใช่เจ้าชาย แต่หลังจากนี้คงต้องตามหาเจ้าของ
สร้อยข้อมือเส้นนี้ซะแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623488.html>